

Z Těšínska.

U hrobu.

Můj mla-dý ži - vot ko-nec má, má ra-dost i ža-lost,
 duch můj v tě-le mí - sta ne-má, mu - sí z ně - ho jak host,

můj ži-vot víc ne-můž stá-ti, mi-lý jest, mu - sí pře-sta-ti,

pře - mo-žen jsa smr-tí.

Můj mladý život konec má,
 má radost i žalost,
 duch můj v těle místa nemá,
 musí z něho jak host,
 můj život víc nemůž státi
 milý jest, musí přestati
 přemožen jsa smrtí.

Má duše má dlouhou cestu,
 tudíž se ubírá
 ku Kristu a jeho městu;
 tělo pak se svírá
 žalostí, že má do hrobu
 k porušení jít v tu dobu,
 jakoby nebylo.

Ach, hle marný světe,
 musím tě nechat!
 V tobě již mi nic nekvete,
 budu se pryč bráti,
 v tobě již naděje nemám,
 již odejdu a hned skonám,
 proto stejskám sobě.

Neželím, že musím z tebe,
 světe zrádný, jíti,
 ale v tom lituji sebe,
 že srdce mé cítí
 všechny ty hříchy a zlosti,
 které jsem páchal z mladosti,
 ty mne usmrcují.